

Bed den derpaa gjennem en Prøve foretagne Afstemning blev

Meddelelsen af den begjærede Lov

vedtagen enstemmig med 57 Stemmer.

Formanden (Krabbe): Den følgende paa Dagsordenen opførte Sag kan ikke paabegyndes strax, da den høitærede Indenrigsminister for Diebliffet er forhindret; men jeg antager, at det ikke vil vare længe, inden Ministeren vil være tilstede.

Da Ministeren kort efter var kommen tilstede, gif man til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Vands Afledning og Afbenyttelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1113 fg.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

H. Steffensen: Det foreliggende Lovforslag blev i forrige Samling modtaget med megen Anerkjendelse i det andet Thing. Jeg kan i Meget slutte mig til den anerkjendende Omtale, Lovforslaget der fik. Der er imidlertid visse Punkter i det, hvori jeg ikke kan være enig med Forslaget og den afgivne Kommissionsbetænkning. Jeg skal ikke her komme ind paa saadanne enkelte Punkter i Lovforslaget, som man kunde have Et og Andet imod, men jeg skal holde mig til de Punkter af mere principiel Natur, som jeg tror, der kan være Noget at indvende imod. Disse Punkter, jeg saaledes sigter til, ere for det første den Maade, hvorpaa Forslaget fordelser Rettigheder og Byrder mellem de private Interesserede med Hensyn til Vandløbene, og fremdeles den Maade, hvorpaa Lovforslaget vil udvide den Regel, der nu gjælder for Hovedvandløbene med Hensyn til Regulering og Bedligeholdelse, til i hvert Fald i det Væsentlige ogsaa at gjælde for de mindre Vandløb. — Det første Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at berøre, er Spørgsmaalet om Eiendomsretten til disse private Vandløb. Det synes naturligt, at, naar man gaar til at lovgive om dette Anliggende, maa det først staa klart: hvorledes forholder det sig med Eiendomsretten til disse Vandløb. Jeg tror i saa Henseende, at jeg ikke vil møde nogen Modsigelse, naar jeg paastaar, at, efter den nu gjældende Lovgivning tilkommer Eiendomsretten over de fleste Vande Eieren af de tilstødende Grunde. For ikke at blive misforstaaet skal jeg tilføie, at jeg forstaar dette saaledes, at disse Grundeiere

ikke blot eie Grunden, hvorpaa Vandet flyder, men at deres Eiendomsret er en Eiendomsret til selve Vandet. Den Retsætning, tror jeg, er noget nær saa gammel, som vor Lovgivning overhovedet er. Den findes allerede anerkjendt i Sydske Lovs I. 58. og i de saakaldte Thord Degns Artikler, hvor det netop i den første Artikel hedder, at "hvo, som Vandløb leder ud af sit rette gamle Arilbs Løb, han skal det forbedre og komme det ud i sit førnere Løb igjen inden 15 Dage, og skal dertil alle de, som Eiere ere til det samme Vand, give 3 Mark og Kongen 3 Mark". Det forudsættes der tydelig, at de paagjældende Lødsiere ere Eiere ogsaa af Vandet.

Jeg tør paastaar, at man ikke i vor senere Lovgivning skal være istand til at paavise nogen Bestemmelse, som ikke er i Overensstemmelse dermed; den gaar helt igjennem ud fra, at Bred-eieren er Eier af Vandløbet, og der er heller ikke Noget, der forbyder at antage, at den gamle Retsregel er vedligeholdt saaledes, at de ere Eiere ikke blot af Grunden, men ogsaa af Vandet. Er dette nu saaledes, da turde det være klart, at ogsaa denne Eiendomsret beskyttes ved Grundlovens Bestemmelse om Eiendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg finder imidlertid i det foreliggende Lovforslag en og anden Bestemmelse, som synes at gaa ud fra en anden Opfattelse; jeg sigter derved dels til nogle enkelte Bestemmelser i Lovforslagets § 66, men navnlig til § 67, i hvilken der gives en Bestemmelse, hvorefter Landvoefenskommissionen skal have Myndighed til under visse nærmere Betingelser at give Grundeiere, hvis Eiendom ikke stode til Vandløb, en Ret til at benytte Vandet til Overrøstling af deres Jorder, og det uden at der gives nogen Erstatning derfor til Vandløbseieren. Denne § 67 er usorandret gaaet over i Lovforslaget fra Kommissionens Forslag. I sin Betænkning Side 100 og 101 fremsetter Kommissionen de Grunde, der have bevæget den til at give en saadan Bestemmelse. For det Første fremhæver Kommissionen der, at en saadan Regel gjælder i fremmed Lovgivning, og dernæst gjør den opmærksom paa, at ved Hjælp af saadanne Regler vil man tilbøielig komme bort fra de Vansteligheder eller Urimeligheder, som ere forbundne med den praktiske Anvendelse af Reglen om Bred-eierens absolute Eneret. Hertil skal jeg nu bemærke, at for det Første kan der neppe paa dette Punkt hentes nogen Støtte fra fremmed Ret, og det allermindst saalænge, vi ikke vide, om den fremmede Ret iforveien anerkjender Bred-eierens Eiendomsret, og om den har en lignende grundlovs-mæssig Bestemmelse til Eiendomsrettens Beskyttelse, som vi have. Svad dernæst det Andet angaar, som anføres, at man derved kommer bort fra visse Vansteligheder og Urimeligheder, skal jeg dertil bemærke, at den Omstændighed, at man muligvis paa den Maade kan komme bort fra Vanstelighederne og Urimelighederne, aldeles ikke